

Sygn. akt III AUa 586/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska
Sędziowie:	SSA Bożena Grubba SSA Barbara Mazur
Protokolant:	Emilia Romanik

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2012 r. w Gdańsku

sprawy A. O.

przeciwko

Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 lutego 2012 r., sygn. akt VII U 1142/11

zmienia zaskarżony wyrok i oddała odwołanie.

Uzasadnienie.

Decyzją z dnia 10 grudnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił A. O. prawa do emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w szczególnych warunkach wobec nieudokumentowania 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu okresu zatrudnienia od dnia 1 lipca 1976 r. do dnia 31 grudnia 1998 r. w (...) SA jako pracy w szczególnych warunkach wskazując, że z przedłożonych dokumentów nie wynika by ubezpieczony w tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przebywał w środowisku pracy, w którym zatrudnieni byli pracownicy wykonujący prace w szczególnych warunkach. Pozwany wskazał nadto, że pracodawca w świadectwie pracy z dnia 11 stycznia 2000 r. oraz z dnia 29 lutego 2003 r. podał, że ubezpieczony nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. O. domagając się ponownego rozpatrzenia wniosku o emeryturę. Wskazał, że w (...) był zatrudniony jako mechanik – stażysta, technolog i mistrz produkcji przemysłowej i dostarczył do

ZUS świadectwo pracy w szczególnych warunkach z dnia 27 sierpnia 2003 r. wystawione przez Syndyka Masy Upadłościowe. Nie zgodził się z treścią wystawionych mu świadectw pracy, w których wskazano, że nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 14 lutego 2012 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury wskazując następujące motywy rozstrzygnięcia:

Ubezpieczony A. O., urodzony dnia (...), w dniu 6 września 2010 r. złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę. Wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, nie pozostaje w stosunku pracy, udokumentował 29 lat, 3 miesiące i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Zaskarżoną decyzją z dnia 10 grudnia 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił A. O. prawa do emerytury w wieku obniżonym wobec nieudokumentowania żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Wnioskodawca w okresie od 1 października 1969 r. do 29 lutego 2000 r. zatrudniony był w (...) i UP (...) (następnie (...) SA) jako: mechanik – stażysta (od 1 października 1969 r. do 24 kwietnia 1970 r.), technolog (od dnia 11 października 1973 r. do 28 lutego 1974 r.), majster w (...) (od 1 marca 1974 r. do 30 czerwca 1976 r.), mistrz w (...) (od 1 lipca 1976 r. do 8 września 1980 r.), starszy majster (od 28 marca 1989 r. do 30 września 1990 r.) oraz mistrz produkcji przemysłowej w (...) (od 1 października 1990 r. do 29 lutego 2000 r.). Od 25 kwietnia 1970 r. do dnia 12 kwietnia 1972 r. odbywał czynną służbę wojskową.

Jako majster, mistrz i mistrz produkcji przemysłowej w (...) (Zakładzie Produkcji (...)) ubezpieczony zajmował się kontrolą międzyoperacyjną wykonywania konstrukcji stalowych tzn. rozdzielał pracę poszczególnym pracownikom, kontrolował ich – dokonywał pomiarów konstrukcji, prawidłowość zamontowania elementów wchodzących w skład całości. Następnie wykonaną konstrukcję zdawał zespołowi kontroli jakości. Pracę tę wnioskodawca świadczył na hali produkcyjnej gdzie wykonywane były konstrukcje stalowe. Równocześnie prowadzone tam były prace prefabrykacyjne, czyli cięcie i palenie palnikami elementów konstrukcji, ich montaż poprzez wykonanie spoin szczytowych, spawanie podzespołów i zespołów. W tym samym czasie wykonywane były prace czyszczenia konstrukcji, zabezpieczenia i malowania. Na hali używano szeregu narzędzi, panował potężny hałas i zapylenie. Z racji wykonywania w/w prac pracownicy otrzymywali specjalne dodatki za prace w warunkach szkodliwych. Praca wnioskodawcy na hali produkcyjnej zajmowała mu 80 – 90 % czasu pracy, zaś pozostały czas prace biurowe typu odnotowywanie obecności, analiza dokumentacji technicznej, sprawdzanie raportów dziennych brygadzystów. Jako starszy majster od 28 marca 1989 r. do 30 września 1990 r. pracował w elektrowni atomowej w NRD koło S. zajmując się kontrolą i utrzymaniem w stałej gotowości wszystkich urządzeń dźwigowych oraz ich codziennym przeglądem. Po dokonaniu takiego przeglądu przekazywano te urządzenia stronie niemieckiej.

W okresie zatrudnienia w (...) SA wnioskodawca przebywał również na kontrakcie, gdzie od 9 września 1980 r. do 9 listopada 1990 r., od 31 stycznia 1984 r. do 4 kwietnia 1985 r. od 7 września 1987 r. do 2 października 1987 r. pracował na stanowisku montera. W pierwszym okresie był oddelegowany do pracy w S. do montażu liftu tj. wyciągu na statku, następnie do pracy w M. a ostatni okres związany był z pracą na budowie w B..

Stan faktyczny w sprawie Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w aktach emerytalnych oraz osobowych ubezpieczonego. Sąd Okręgowy zważył, że żadna ze stron postępowania nie kwestionowała ich prawdziwości i rzetelności zatem i Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw by odmówić im wiarygodności.

Sąd I instancji miał również na względzie zeznania świadków: F. T., A. Ś., B. G. i J. K. które jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania zasługują na wiarę, tym bardziej że korespondują z pozostałym materiałem dowodowym jak również z wyjaśnieniami ubezpieczonego.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy przywołał art.184 oraz art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2004 r. Nr 39 poz. 353 ze zm.) i podkreślił, że dla uzyskania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Sąd I instancji wskazał dalej na treść § 2 ust. 1 i 2 oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Wskazał, że stosownie do treści §2 rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według stosownego wzoru lub w świadectwie pracy.

Wnioskodawca, w ocenie Sądu, wykazał że wykonywał pracę w szczególnych warunkach przez cały okres zatrudnienia w rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze cyt. wyżej.

Mając na uwadze wyżej prezentowane stanowisko, Sąd Okręgowy wskazał, że brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych, czy też nieściśłości między treścią świadectwa pracy w szczególnych warunkach a dokumentacją pracowniczą nie przesądza o braku możliwości zakwalifikowania danego okresu do prac w warunkach szczególnych , jeśli okoliczności takiego zatrudnienia zostaną wykazane wszelkimi możliwymi środkami dowodowymi. Analiza materiału dowodowego w aktach niniejszej sprawy - dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy oraz jego zeznania dają podstawę w przekonaniu Sądu Okręgowego do oceny, iż okres pracy w G. należy zaliczyć do pracy w warunkach szczególnych, od którego wykazania uzależnione jest prawo do wnioskowanego świadczenia.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu I instancji wnioskodawca udowodnił, iż w spornym okresie wykonywał pracę uzasadniającą przyznanie prawa do świadczeń na zasadach określonych w cytowanym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów i tym samym wykazał spełnienie warunku przyznania tego świadczenia - a więc posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach, stosownie do treści § 4 ust. 3 tegoż rozporządzenia.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 47714 § 2 kpc oraz przywołanych przepisów jak i art. 129 ust. 1 oraz art. 100 ust. 1 cyt. wyżej ustawy emerytalnej zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w całości. Zarzucając Sądowi naruszenie przepisu art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst z 2009 r. Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji. Organ rentowy nie podzielił stanowiska Sądu, że ubezpieczony spełnia warunek wykazania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych a jedynie 14 lat, 8 miesięcy i 13 dni. Niezasadnym było zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach pracy ubezpieczonego w (...) SA od 1 stycznia 1999 r. do dnia 29 lutego 2000 r. z uwagi na treść art. 184 ustawy emerytalnej.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o uwzględnienie apelacji.

Ubezpieczony A. O. w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazał, że na dzień 31 grudnia 1998 r. wykazał 16 lat i 6 miesięcy pracy w szczególnych warunkach bowiem do okresu tego należy zaliczyć prace na stanowisku starszego majstra od 28 marca

1989 r. do 30 września 1990 r. Łącznie z uwzględnieniem pracy na budowach eksportowych wykazał 17 lat i 8 miesięcy pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego, w świetle uzupełnionego przez Sąd Apelacyjny postępowania dowodowego, zasługuje na uwzględnienie w sposób skutkujący zmianą wyroku i oddaleniem odwołania.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy możliwe jest przyznanie wnioskodawcy A. O. emerytury przewidzianej w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz. U. Nr 153 z 2009 r., poz. 1227) w zw. z art. 32 tej ustawy.

Niespornym było w niniejszej sprawie, że ubezpieczony urodził (...). i że w dniu wejścia w życie ustawy legitymował się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym przewidzianym w art. 27 tej ustawy, nie był członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego oraz nie pozostawał w stosunku pracy. Kwestią wymagającą wyjaśnienia w sprawie toczącej się wskutek odwołania A. O. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. było to, czy ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej ustawa FUS) co oznaczałoby, że spełnia przesłanki do nabycia emerytury w wieku obniżonym z art. 184 cyt. wyżej ustawy.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach, prawidłowo przywołanym przez Sąd Okręgowy, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 (wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn).

Ponadto emerytura przysługuje pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2 art. 184 cytowanej ustawy).

Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 32 ust 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych (Dz. U z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Szczegółowe zasady ustalania prawa do emerytury pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zawarte są w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. powołanym zarówno przez organ rentowy jak Sąd I instancji, a które zachowało moc mimo uchylenia ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 ze zm.). Z § 2 rozporządzenia wynika, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, § 4 ust. 1 stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Przy ustalaniu tych okresów, uwzględnia się także okresy takiej pracy wykonywanej przed dniem wejścia w życie rozporządzenia (§ 19 ust. 1).

W przedmiotowej sprawie organ rentowy odmówił ubezpieczonemu zaliczenia (jako okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach) jego pracy w przedsiębiorstwie (...) SA na stanowisku mistrza produkcji przemysłowej a zatem przedmiot sporu sprowadzał się oceny zasadności tej odmowy. Uwzględnienie powyższego okresu sprawiałoby, że ubezpieczony posiadałby wymagany, 15 - letni staż pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Wskazać należy, że w postępowaniu przed organem rentowym zastosowanie mają przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) w szczególności § 21 zgodnie z którym jeżeli pracownik ubiega się o przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zaświadczenie zakładu pracy powinno stwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury. Okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy. Zeznania świadków przedstawia osoba ubiegająca się o świadczenie - § 22. Ograniczenia dowodowe określone w rozporządzeniu dotyczą wyłącznie postępowania przed organem rentowym, natomiast w postępowaniu przed sądami ubezpieczeń społecznych okoliczności te mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi. Obowiązek przedstawienia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach wynika również z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze /Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm./. Zgodnie z art. 116 ust. 5 ustawy FUS na ubezpieczonym spoczywał ciężar wykazania, iż istotnie prace przez niego wykonywane były zaliczane do prac w szczególnych warunkach oraz że wykonywał je stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Zauważyć należy, że w postępowaniu przed organem rentowym ubezpieczony nie wykazał by w okresie pracy w (...) SA od 1 lipca 1976 r. do 31 grudnia 1998 r. był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Jak słusznie zwrócił uwagę organ rentowy w dokumentach złożonych przez ubezpieczonego występują rozbieżności dotyczące charakteru wykonywanej przez niego pracy. I tak w świadectwach pracy z dnia 11 stycznia 2000 r. (k. 7 akt rentowych) wynika, że A. O. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) od 1 października 1969 r. do 31 października 1991 r. jako mechanik stażysta, technolog oraz mistrz produkcji przemysłowej i nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. W okresie tym od 9 września 1980 r. do 9 listopada 1980 r., od 31 stycznia 1984 r. do 4 września 1985 r., od 8 września 1987 r. do 28 września 1987 r. i od 28 marca 1989 r. do 30 września 1990 r. przebywał na budowach eksportowych w NRD (informacja k. 8 akt rentowych). Decyzją z dnia 16 lutego 2000 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do renty od dnia 5 lutego 2000 r. tj. od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego. Decyzją z dnia 1 czerwca 2010 r. świadczenie to zostało przyznane na kolejny okres do 31 maja 2011 r. (decyzja k. 81 a.r.).

W dniu 6 września 2010 r. A. O. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury dołączając do niego świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od 1 października 1969 r. do 23 października 1970 r. oraz od 13 kwietnia 1972 r. do 10 maja 1999 r. potwierdzające wykonywanie w tym okresie stale i w pełnym wymiarze prace mistrza produkcji przemysłowej wymienione w wykazie A, dziale XIV poz. 24 pkt 1 załącznika do zarządzenia Nr 9 ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1980 r. Wobec rozbieżności w tych dwóch dokumentach pozwany decyzją z dnia 28 września 2010 r. odmówił skarżącemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy FUS. Po otrzymaniu przedmiotowej decyzji wnioskodawca przedłożył świadectwa pracy, zakresy czynności, angaże z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) i (...) SA (k. 23 – 38 a.e.). Po dokonaniu analizy przedłożonych dokumentów i wobec wskazania w świadectwie pracy z 29 lutego 2000 r.. że skarżący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach organ rentowy ponownie odmówił A. O. prawa do emerytury (decyzja k. 42 a.e.). Odwołując się od niekorzystnej decyzji wnioskodawca przedłożył świadectwo pracy w szczególnych warunkach z dnia 20 stycznia 2011 r. potwierdzające wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach w okresach: od 1 marca 1974 r. do 30 czerwca 1976 r., od 1 lipca 1976 r. do 8 września 1980 r. od 10 do 16 listopada 1980 r., od 28 marca 1989 r. do 30 września 1990 r. i od 1 października 1990 r. do 29 lutego 2000 r. jako kolejno majster, mistrz, starszy mistrz w (...), mistrz produkcji przemysłowej w (...) czyli prace wymienione w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. a w okresach od 9 września 1980 r. do 9 listopada 1980 r., od 31 stycznia 1984 r. do 4 kwietnia 1985 r. , od 7 września 1987 r. do 2 października

1987 r jako monter urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości tj. prace wymienione w wykazie A, dziale V poz. 5 pkt 1 wskazanego wyżej załącznika do rozporządzenia.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego (akta osobowe, zeznania świadków) uznał za okresy pracy w szczególnych warunkach prace mistrza, starszego majstra, mistrza produkcji przemysłowej w (...) od 1 marca 1974 r. do 30 czerwca 1976 r., od 1 lipca 1976 r. do 8 września 1980 r. od 10 do 16 listopada 1980 r., od 28 marca 1989 r. do 30 września 1990 r. i od 1 października 1990 r. do 29 lutego 2000 r. W ocenie Sądu I instancji okresy te wynoszą łącznie ponad 15 lat a to oznacza, że ubezpieczony spełnia wszystkie przesłanki wymienione w art. 184 ustawy FUS. Za zbędne Sąd uznał badanie, czy ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace montera urządzeń i konstrukcji metalowych na wysokości w czasie oddelegowania do pracy na budowy eksportowe w byłej NRD.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zaliczając cały powyżej wymieniony okres (jako pracę w szczególnych warunkach) nie ustrzegł się błędu. Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.) zaliczeniu podlegają tylko okresy przypadające do wejścia w życie ustawy. Brak było zatem podstaw prawnych do zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach okresu od 1 stycznia 1999 r. do 29 lutego 2000 r. Błędny był również zaliczenie do pracy uprawniającej do emerytury w wieku obniżonym okresie od 28 marca 1989 r. do 30 września 1990 r. jako starszego majstra bowiem wnioskodawca wówczas przebywał na budowie eksportowej w NRD i nie mógł świadczyć pracy wymienionej w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów w przedsiębiorstwie (...).

Sąd Apelacyjny uzupełnił postępowanie dowodowe celem ustalenia, czy ubezpieczony A. O. w okresach wymienionych w świadectwie pracy w szczególnych warunkach z dnia 20 stycznia 2011 r. w okresie oddelegowania na budowy eksportowe zatrudniony był w szczególnych warunkach. Z zeznań świadka J. K. wynika, że ubezpieczony od 28 marca 1989 r. zatrudniony był na budowie elektrowni atomowej jako mistrz utrzymania ruchu. Do jego obowiązków należało utrzymanie w ciągłości urządzeń dźwigowych i suwnic. Nadzorował prace elektryków i mechaników, których zadaniem było usuwanie awarii tych urządzeń, kontrolowanie ich stanu (lin, haków), pilnowanie terminów przeglądów technicznych dokonywanych przez dozór techniczny. Część brygady zajmowała się obsługą wind towarowych i osobowych. Prace te wykonywał świadek J. K. a po nim te obowiązki przejął wnioskodawca (dowód: zeznania świadka k. 110 – 111 a.s.). Prace te, zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie należą do prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 bowiem pracownikami podległymi wnioskodawcy byli mechanicy i elektrycy, których praca nie została wymieniona w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Okoliczności tej nie zmienia fakt wykonywania tych prac na terenie budowy elektrowni atomowej. Również sporadyczne usuwanie awarii sprzętu na bloku czynnej już elektrowni (przez 1-2 godziny) nie jest wystarczające do uznania tego okresu do pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu przywołanego wyżej rozporządzenia i ustawy FUS.

Podstawy do uznania za pracę w szczególnych warunkach w NRD nie dają zeznania świadka J. R. i A. P.. Wnioskodawca, co wynika z dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych oraz zeznań świadków wykonywał prace montera urządzeń i konstrukcji metalowych lecz nie można przyjąć, że prace te wykonywał stale i w pełnym wymiarze na wysokości a taki warunek wynika z rozporządzenia Rady Ministrów wykazu A, dziale V, poz. 5. Nie każda zatem praca montera konstrukcji metalowych jest pracą w szczególnych warunkach, jest nią tylko praca wykonywania na wysokości. Tymczasem z zeznań świadków wynika, że A. O. prace monterskie wykonywał również na poziomie „o” czy też poniżej tego poziomu. Nie można zatem przyjąć, że wnioskodawca spełnił przesłankę z art. 184 ustawy FUS. Zauważyć należy, że były pracodawca w świadectwach pracy wystawionych wnioskodawcy nie potwierdził wykonywania przez niego prac w szczególnych warunkach a A. O. nie występował o sprostowanie świadectw pracy. Waloru dowodu nie może mieć świadectwo pracy w szczególnych warunkach z 2003 r. wobec ewidentnej sprzeczności z dokumentacją zawartą w aktach osobowych ubezpieczonego. Wykonywanie pracy wymienionej w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., o ile nie jest to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może skutkować zmianą zaskarżonej decyzji. Ubezpieczony, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wbrew spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu nie zdołał wykazać by spełniał wszystkie przesłanki z art. 184 ustawy FUS, a to oznacza, że Sądu I instancji wydając zaskarżony wyrok naruszył przepisy prawa materialnego.

Zeznania świadków z uwagi na wyjątkowy charakter dochodzonego świadczenia nie mogą przesądzać o spełnieniu przez wnioskodawcę warunków z art. 184 ustawy FUS o ile nie znajdują potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej.

Reasumując, ubezpieczony nie wykazał by w spornym okresie wykonywał pracę na stanowisku ujętym w wykazie "A" dziale XIV poz. 24 i V stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów, a zatem nie udowodnił zatem wymaganego 15- letniego stażu pracy w warunkach szczególnych wymaganego do nabycia przez niego prawa do emerytury. Konstatacja taka skutkuje tym, że ubezpieczony nie spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury z art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Dz. U, Nr 8, poz. 43 ze zm.), zaś orzeczenie Sądu Okręgowego nie odpowiada prawu.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny, na mocy art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 382 kpc orzekł jak w wyroku.